

Arrest

nr. 86 139 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 januari 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam het rijk binnen op 26 juli 2011.

Op 11 augustus 2011 diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als ascendent ten laste.

Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoekster stelt dat op het ogenblik van de indiening van haar aanvraag, de wet van 8 juli 2011, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, nog niet in werking was getreden en ook nog niet gepubliceerd was. Zij meent dat zij er dus op kon vertrouwen dat haar aanvraag nog behandeld zou worden conform de toen geldende wetgeving. Verzoekster stipt aan dat zij op dat ogenblik voldeed aan de voorwaarden inzake gezinshereniging. Zij stipt aan dat het haar niet kan verweten worden dat de procedure ettelijke maanden in beslag nam. Verzoekster meent dat door de nieuwe wet zonder overgangsmaatregelen in werking te laten treden zowel het rechtszekerheidsbeginsel- als het vertrouwensbeginsel worden geschonden, alsook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De regelgeving aangaande gezinshereniging met een Belg werd in belangrijke mate aangepast door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (hierna verkort de wet van 8 juli 2011). Deze wetswijziging werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 12 september 2011 en is van kracht sinds 22 september 2011. Zoals verzoekster aangeeft voorziet deze wet niet in overgangsbepalingen.

Ingevolge de wet van 8 juli 2011 kan een ascendent van een meerderjarige Belg geen recht op gezinshereniging meer laten gelden.

Voormelde gegevens worden niet betwist door verzoekster.

In zoverre verzoekster meent dat de wet van 8 juli 2011 het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel schendt, alsook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat deze wet niet in overgangsbepalingen voorziet, stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoekster gericht is ten aanzien van de wet van 8 juli 2011 en niet ten aanzien van de bestreden beslissing. Het komt echter niet aan de Raad toe om een oordeel te vellen over de beleidskeuze die de wetgever heeft gemaakt, noch om wetbepalingen te gaan toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing beoordelen.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat het bestuur de oude wetgeving had dienen toe te passen daar zij haar aanvraag had ingediend nog vóór de nieuwe wet van kracht was, kan zij niet worden gevolgd.

Bij ontstentenis van anders luidende overgangsregels, is niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissing determinerend voor het bepalen van de regels welke de beslissende overheid dient toe te passen. De staatssecretaris is er toe gehouden, als orgaan van actief bestuur, de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. Op het ogenblik van het nemen van de beslissing was de nieuwe wet reeds van kracht zodat de staatssecretaris de wet van 8 juli 2011 diende toe te passen.

Waar verzoekster voorhoudt dat ze op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds voldeed aan de voorwaarden inzake gezinshereniging, kan zij evenmin worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 augustus 2011 een ontvankelijke aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Evenwel betekent dit niet automatisch dat de aanvraag daardoor ook gegrond is. Een aanvraag tot gezinshereniging waarbij een familielid voorhoudt ten laste te zijn, vereist een beoordeling van het "ten laste zijn" door het bestuur. Op het ogenblik van de aanvraag werd dan ook aan verzoekster gevraagd om dienaangaande stukken aan te brengen, met name een attest van onvermogen, bewijzen van storting in het verleden, een bewijs van het inkomen van de gevestigde, een bewijs van het OCMW en een bewijs van ziekteverzekering geldig in België. Teneinde verzoekster toe te laten deze stukken te verzamelen, werd haar een wettelijke termijn van drie maanden toegekend om deze stukken aan te brengen. Het is dan ook normaal dat er niet meteen een beslissing volgde na het indienen van de aanvraag. De bestreden beslissing volgde op 6 januari 2012, dus binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden, zodat verzoekster evenmin kan voorhouden dat het bestuur onredelijk lang heeft gewacht met het nemen van een beslissing. Op geen enkel moment werd aan verzoekster beloften of toezeggingen gedaan betreffende haar aanvraag, noch werd een vaste

gedraglijn van de overheid miskend. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

Ter terechtzitting vraagt verzoekster de Raad om *in casu* een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Gezien het niet onontbeerlijk is om *in casu* uitspraak te doen zonder een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof en de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State, wordt, gelet op artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, wordt niet ingegaan op de vraag om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU